

Arrest

**nr. 351 833 van 21 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J. P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 mei 2026.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 mei 2026 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en bent moslim. U bent geboren op (...) 2000 in Gizeh in het gelijknamige gouvernement, waar u ook steeds woonde. U hebt een dochter uit een eerste huwelijk. Na uw scheiding in 2019 ging u terug bij uw ouders wonen tot uw vertrek uit Egypte. U behaalde een universitair diploma in de literatuur en een master in de pedagogie en werkte vervolgens als makeup artist. Op 3 december 2025 huwde u met F. A. (O.V. (...)), een Gizaanse journalist.

Op 10 december 2025 reisde u met uw echtgenoot naar de Verenigde Staten, waar hij werkte aan een universiteit. Nadat zijn contract aan de universiteit werd beëindigd, verviel ook jullie verblijfsrecht en reisden jullie op 19 april 2026 naar België.

Bij aankomst op de luchthaven in België dienden jullie op 20 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt dat uw echtgenoot in Egypte geen verblijfsdocumenten kan krijgen. U hebt zelf geen problemen gekend in Egypte en haalt geen andere redenen aan waarom u niet naar Egypte kan terugkeren.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uw huwelijksakte en enkele diploma's en certificaten van uw studies. Uw echtgenoot legt ook nog talrijke documenten neer in verband met zijn activiteiten die geen betrekking hebben op uw dossier.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan (Verklaring DVZ, punt 25), rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers vreemd aan internationale bescherming.

U stelt namelijk geen problemen te hebben gekend in Egypte. De enige reden dat u niet kan of wil terugkeren naar Egypte is omdat u bij uw man wil zijn en hij in Egypte geen verblijfsrecht heeft. U stelt dat er geen andere redenen zijn waardoor u niet naar Egypte kan terugkeren (CGVS, p. 7-8). Dit element houdt echter geen verband met de criteria voor het toekennen van internationale bescherming.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming, met name uw echtgenoot, heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

In dit geval hebt u namelijk een andere nationaliteit dan uw echtgenoot en dient uw vrees dan ook ten aanzien van een ander land van herkomst te worden beoordeeld.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20241007.pdf) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met

twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende “historische” terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het Egyptische vasteland, zoals Gama’a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitouna, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooien. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggevallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd Noord-Sinaï geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale militieën, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er in Egypte actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationaliteit, identiteit, burgerlijke staat en studies staan in deze beslissing namelijk niet ter discussie. De overige neergelegde documenten hebben louter betrekking op de problemen van uw echtgenoot, die geen verband houden met Egypte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 A en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/6, 62 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen rechtsbeginsel “*patere legem quam ipse fecisti*”, en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster wijst tevens op de materiële motiveringsplicht alsook op onder meer artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Zij benadrukt de erkenningsbeslissing in hoofde van haar echtgenoot en voert aan dat zij haar vluchtmotieven uitdrukkelijk steunde op deze van haar echtgenoot. Er wordt in het verzoekschrift betoogd dat de agenten van vervolging die verzoeksters echtgenoot raken ook verzoekster raken gezien zij gehuwd zijn en als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd. Verzoekster wijst verder op principe van gezinseenheid en haalt daarbij artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) aan.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris waarvan de stukken worden toegevoegd:

- “3. *Bijlage 25 van 20.04.2026 met stempel;*
4. *Huwelijksakte met vertaling van 05.10.2025;*
5. *Bijlage 25 echtgenoot van 20.04.2026;*
6. *Beslissing CGVS van echtgenoot van 29.05.2026”.*

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347

Verzoekster stelt in Egypte geen problemen te kennen en haalt geen redenen aan waarom zij niet naar Egypte kan terugkeren. Zij stelt zich te beroepen op dezelfde asielmotieven als haar echtgenoot uit Gaza die in Egypte geen verblijfsdocumenten kan krijgen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers vreemd aan internationale bescherming.

U stelt namelijk geen problemen te hebben gekend in Egypte. De enige reden dat u niet kan of wil terugkeren naar Egypte is omdat u bij uw man wil zijn en hij in Egypte geen verblijfsrecht heeft. U stelt dat er geen andere redenen zijn waardoor u niet naar Egypte kan terugkeren (CGVS, p. 7-8). Dit element houdt echter geen verband met de criteria voor het toekennen van internationale bescherming.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming, met name uw echtgenoot, heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

In dit geval hebt u namelijk een andere nationaliteit dan uw echtgenoot en dient uw vrees dan ook ten aanzien van een ander land van herkomst te worden beoordeeld.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster volhardt in de erkenningsbeslissing in hoofde van haar echtgenoot en bekritiseert verweerders analyse en gevolgtrekkingen die zijn gesteund op de beschikbare informatie en de door haarzelf geschetste context doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat verzoekster geenszins betwist noch weerlegt dat zij zelf stelde geen problemen te hebben gekend in Egypte en er geen concrete redenen in haar hoofde worden aangehaald waarom zij niet naar Egypte kan terugkeren. Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift (p. 5, 11,13) zich op *"dezelfde redenen van haar echtgenoot"* te beroepen en herhaalt meermaals dat haar beschermingsverzoek *"volledig steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot"* die volgens haar in Egypte geen verblijfsdocumenten kan krijgen waarbij dient beklemtoond te worden dat verzoeksters partner waarmee ze huwde in december 2025 afkomstig is uit Gaza en hij in het transitcentrum door het CGVS in dit verband uitvoerig werd gehoord op 21 mei 2026.

In casu kan niet vastgesteld worden dat verzoekster wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Egypte. De Raad treedt zodoende verweerders oordeel bij dat verzoekster geen elementen naar voor brengt die getuigen van een gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Waar verzoekster blijft wijzen op de erkenningsbeslissing in hoofde van haar echtgenoot en aanvoert dat de agenten van vervolging die hem raken ook haar raken gezien haar beschermingsverzoek steunt op de vluchtmotieven van haar echtgenoot en zij wegens hun huwelijk (hetgeen zij nogmaals staft middels de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken) als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing met reden wordt gemotiveerd dat zij een andere nationaliteit heeft dan haar echtgenoot (die afkomstig is uit Gaza) en dat haar beschermingsverzoek correct wordt beoordeeld ten aanzien van een ander land, zijnde haar land van herkomst Egypte.

De Raad wijst hierbij op de in artikel 3, 5) van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) opgenomen definitie van het begrip "vluchteling" zijnde *"een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is"*.

Luidens artikel 1, A.2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Het begrip "land van herkomst" wordt in artikel 3, 13) van de Verordening (EU) 2024/1347 gedefinieerd als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land van de nationaliteit van een verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien een verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift van Egyptische nationaliteit te zijn en toont zodoende geenszins aan dat haar beschermingsverzoek incorrect werd beoordeeld ten aanzien van haar land van herkomst Egypte.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt uit de erkenningsbeslissing in hoofde van de echtgenoot, zoals ook toegevoegd aan het verzoekschrift, geenszins kan gelezen worden dat in hoofde van deze echtgenoot die afkomstig is uit Gaza het *“bewezen is en vaststaat”* dat hij *“noch naar Egypte als land van voorafgaande gewoonlijk verblijf veilig kan terugkeren”*. In de bestreden beslissing wordt daarentegen toegelicht dat verzoekster een andere nationaliteit heeft dan haar echtgenoot en dat haar vrees dan ook ten aanzien van een ander land van herkomst dient te worden beoordeeld.

Voorts moet aangestipt worden dat waar verzoekster wijst op artikel 23 van richtlijn 2011/95 - thans het artikel 23 van de Verordening (EU) 2024/1347) - hierin noch in de overige door verzoekster aangehaalde bepalingen geenszins wordt voorzien in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit artikel 23 van de Verordening (EU) 2024/1347) vloeit voort dat deze ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden van die persoon die internationale bescherming geniet, die zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (cf. HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 68; HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36).

De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat de richtlijn 2011/95/EU (heden aldus de Verordening (EU) 2024/1347) niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of een verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn (heden: de Verordening (EU) 2024/1347) is immers om te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van een verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat “wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51).

In casu dient evenwel benadrukt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing terdege heeft toegelicht dat verzoekster een andere nationaliteit heeft dan haar echtgenoot en dat haar vrees dan ook ten aanzien van een ander land van herkomst dient te worden beoordeeld.

Zoals omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing zijn er in hoofde van verzoekster geen concrete aanwijzingen waaruit een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade kunnen blijken bij terugkeer naar haar land van herkomst Egypte.

Het loutere feit dat verzoekster is gehuwd met een begunstigde van internationale bescherming in België, betekent geenszins dat de Belgische bevoegde instanties ertoe zijn gehouden om eveneens aan haar een internationale beschermingsstatus te verlenen louter en alleen omwille van het internationale beschermingsstatuut van een familielid, in casu de echtgenoot met een andere nationaliteit/ander land van herkomst. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van een verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Volledigheidshalve moet worden benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Onderhavige beslissing strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en /of gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Daarbij kan worden aangestipt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming).

Het staat verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar familiale situatie.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoekster neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekster ingeroepen vrees ten aanzien van haar land van herkomst.

De Raad meent dat verzoekster zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dergelijk relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoon waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 4, vijfde lid van de Verordening (EU) 2024/1347.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 3, 1) en 5) juncto 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking worden genomen noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in zijn beslissing omtrent de veiligheidssituatie pertinent als volgt:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20241007.pdf) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende “historische” terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het Egyptische vasteland, zoals Gama’a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitoune, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooien. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggevallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd Noord-Sinaï geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale milities, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er in Egypte actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door

hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster laat bovenstaande motieven en analyse volledig ongemoeid. Zij brengt geenszins pertinente elementen of andersluidende objectieve informatie bij in het kader van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop verweerders analyse is gebaseerd, niet actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

In casu kan niet blijken dat er heden in Egypte daadwerkelijk een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger impliceert in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag (non-refoulement) houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekster is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.7. Waar verzoekster de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.8. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoekster roept de schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormelde artikelen worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoekster gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoekster niet aantoonde dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

2.3.9. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het beginsel “*patere legem quam ipse fecisti*” omdat verweerder volgens haar afwijkt van zijn gewoonlijke regel zonder enige motivering terwijl volgens de vaste regel die verweerder zichzelf voorschrijft verzoekster wegens de toekenning van de vluchtelingenstatus aan haar echtgenoot, met respect voor het principe van gezinseenheid en instandhouding van het gezin, ook internationale bescherming dient te worden toegekend, kan het volstaan te verwijzen naar de vaststellingen onder 2.3.2. (supra) waaruit blijkt dat verzoekster een andere nationaliteit heeft dan haar echtgenoot (die afkomstig is uit Gaza) en dat haar beschermingsverzoek correct wordt beoordeeld ten aanzien van een ander land, zijnde haar land van herkomst Egypte.

Het voormelde algemeen rechtsbeginsel kan bovendien enkel worden ingeroepen wanneer het gaat om het niet-naleven van een rechtsregel en kan bijgevolg geen toepassing vinden met betrekking tot bijvoorbeeld beleidsdocumenten van het bestuur (Zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 2017, p. 55). De Raad kan slechts vaststellen dat de commissaris-generaal in casu gehouden was het onderhavig beschermingsverzoek ten aanzien van verzoeksters land van herkomst te onderzoeken zodat de commissaris-generaal conform de toepasselijke bepalingen heeft gehandeld (cf. supra 2.3.2.). Een schending van het beginsel “*patere legem quam ipse fecisti*” kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven (die overigens volledig steunen op die van haar echtgenoot) uiteen te zetten en haar

argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op de artikelen 1.9, 2.29 en 2.31 van de RvV-wet met een verzoek bij wijze van voorlopige maatregel het recht te mogen blijven te verlenen, wordt aangestipt dat in casu, gelet op het onderhavig beschermingsverzoek van 20 april 2026 met een weigeringsbeslissing van het CGVS van 29 mei 2026, oud artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Artikel 5.12, § 5 van de RvV-wet (dit inzake de afwijkingen op het toepassingsgebied en overgangsbepalingen) bepaalt immers dat indien een beroep wordt ingediend ten aanzien een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen genomen ingevolge een verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend voor 12 juni 2026, *quod in casu*, of op basis van een procedure tot intrekking van de internationale bescherming dat is begonnen voor 12 juni 2026, (oud) artikel 39/70 van Vreemdelingenwet van toepassing blijft.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU